

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 83.336 van 4 november 1999
in de zaak A. 84.130/VII-18.432.**

In zake : 1. André RAMAULT,
2. Véronique DHONT,
die woonplaats kiezen bij
advocaat M. RYELANDT,
kantoor houdende te BRUGGE,
Filips de Goedelaan 11

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van WEST-VLAANDEREN.

tussenkomen partij :

de n.v. DESCHEEMAEEKER,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. LUST,
kantoor houdende te BRUGGE,
Burggraaf de Nieulantlaan 14.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat André RAMAULT en Véronique DHONT op 14 mei 1999 hebben ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 25 februari 1999 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen waarbij het beroep dat de n.v. DESCHEEMAEEKER had aangetekend tegen het besluit van 23 september 1998 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Brugge houdende gedeeltelijke weigering van de vergunning voor het uitbreiden van een garage aan de Scheepsdalelaan 47 te Brugge, wordt ingewilligd en het beroepen besluit wordt gewijzigd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
C. ADAMS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 22 september
1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op
14 oktober 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad
R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat
M. RYELANDT, die verschijnt voor de verzoekende
partijen, van Adjunct-adviseur K. DEWULF, die verschijnt
voor de verwerende partij, en van advocaat J. D'HUEST
die, loco advocaat A. LUST verschijnt voor de tussen-
komende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
C. ADAMS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Rechtspleging

Overwegende dat de n.v. DESCHEEAEKER met een verzoekschrift van 7 juni 1999 vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat dit verzoek kan worden ingewilligd;

2. Gegrondheid van de vordering

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2.1. Overwegende, wat de tweede schorsingsvoorwaarde betreft, dat de verzoekende partijen aanvoeren :

"Verzoekers wonen beiden op zeer korte afstand van de verfspuitcabine, nl. slechts enkele meters. Verzoekers zijn ook eigenaars van de door hen bewoonde eigendom.

De inrichting van de NV DESCHEEAEKER bevindt (zich) trouwens midden in een woongebied.

Niettegenstaande het feit dat de vorige vergunning voor een cabine van 15 kW bij beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen dd. 30.12.1996 vervallen werd verklaard, werd een beslissing op de milieuvergunningsaanvraag niet afgewacht en werden de verfspuitactiviteiten door de NV DESCHEEAEKER inmiddels aangevat.

Verzoekers mochten op die manier aan de lijve reeds hinder ondervinden wegens lawaai en geur afkomstig van de verfspuitcabine.

Het is weinig waarschijnlijk dat er door de NV DESCHEEAEKER een nieuwe cabine in gebruik zal worden genomen. Er zal gebruik gemaakt worden van de bestaande cabine, die in het verleden reeds aanleiding heeft gegeven tot lawaai- en geurhinder.

Reeds buiten het openbaar onderzoek, werden er door omwonenden klachten geuit als gevolg van het verfspuiten en werden er dienaangaande vaststellingen gedaan door de Dienst Leefmilieu van de Stad Brugge.

Door de Minister werd bij beslissing van 11.6.1998 een afwijking toegestaan voor de hoogte van de schouwpijpen.

Deze afwijkingen voor de schouwpijpen, betekent dat de emissiepunten lager zullen komen, waardoor de uitstoot lager zal komen, waardoor het gevaar voor hinder voor de omwonenden eigenlijk nog groter wordt, gezien de beperkte schouwhoogte tot gevolg heeft dat de uitstoot naar de onmiddellijke omgeving intenser wordt.

De filter zou voorzien worden van actief kool, een gegeven dat reeds bij de eerdere afwijzing door de Bestendige Deputatie op 15.5.1997 in aanmerking werd genomen. Doch geurhinder is nog steeds mogelijk bij verzadiging van de filters. Bovendien kunnen niet alle solventen door de actieve kool worden geabsorbeerd. Deze gegevens blijken duidelijk uit het onderzoeksverslag dd. 4.8.98 van de Dienst Leefmilieu van de Stad Brugge.

Het rapport komt tot de conclusie dat geurhinder en geluidshinder nog steeds mogelijk zijn, zelfs bij een verantwoorde uitbating.

Het is derhalve niet zeker dat de omgevingshinder tot een aanvaardbaar minimum kan worden herleid.

De geur- en geluidshinder zal voor verzoekers ernstig zijn, gezien een sterk verminderde kwaliteit van leven en zal bovendien moeilijk herstelbaar zijn, zal in ieder geval niet kunnen uitgewist worden door een naderhand toegekende financiële vergoeding";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"Op de huidige plaats baat de exploitant reeds lang garage-activiteiten uit. De eerste vergunning dateert van 1979, en werd in 1995 nog probleemloos hernieuwd. In geen van beide dossiers werd bezwaar ingediend.

Verzoekers verwijzen thans naar geluids- en geurhinder.

In het M.B. dd. 11/6/1998 wordt een individuele afwijking van Vlarem II verleend, en de Minister stelt daarbij dat de hinder naar de omgeving toe tot een minimum wordt beperkt. Tevens verzekert de Minister dat de door het bedrijf voorgestelde maatregelen van aard zijn de vereiste gelijkwaardige waarborgen te bieden voor de bescherming van de mens en van het leefmilieu als de milieuvoorwaarden waarvan gevraagd wordt te mogen afwijken.

In het besluit van het College van Burgemeester en Schepenen dd. 23/9/1998 wordt het volgende gesteld :

Geluid : er werden intussen diverse aanpassingen inzake akoestische isolatie verwezenlijkt. Een akoestisch onderzoek uitgevoerd door een deskundige in de discipline geluid en trillingen heeft aangetoond dat de Vlare II-geluidsnormen kunnen worden gehaald.

Geur : de spuitcabine is uitgerust met een actieve koolfilter en er worden lakken gebruikt met een laag solventgehalte, zodat geurhinder tot een aanvaardbaar minimum beperkt moet blijven, zelfs in woongebieden.

Afdeling Milieuvergunningen merkt verder nog op : Geluid : er wordt enkel overdag gewerkt. Het oorspronkelijk omgevingsgeluid is vrij hoog (tussen 42 en 48 dB(A), onder meer wegens het drukke verkeer. Het specifiek geluid afkomstig van het geluid van de uitlaat van de verfspuitcabine wordt beperkt door het plaatsen van een geluidsdemper van ca. 2,5 meter. Door het plaatsen van een bocht wordt de afgezogen lucht in de richting van de parking van de exploitant gestuwd en zal het randgeluid aan de mond van de buis zoveel mogelijk onttrokken worden aan de aanpalende bewoonde gebouwen. Ook hier wordt verwezen naar de conclusies van het akoestisch onderzoek.

Geur : de spuitcabine is voorzien van een filterinstallatie met actieve kool, conform de bepalingen van art. 5.4.3.4., § 1, en zoals opgelegd in de voorwaarden van het afwijkingsbesluit van de Minister.

De Provinciale Milieuvergunningscommissie heeft zich -na het horen van zowel de exploitant als de klagers- aangesloten bij de conclusies van afdeling Milieuvergunningen. De klagers werden in de Commissie bevraagd omtrent de concrete hinder die zij ondervinden van de specifieke bestreden spuitcabine. Hun antwoord was erg vaag en zeker niet concreet onderbouwd ('bij het schilderen komen gassen vrij die hersenen en zenuwen kunnen aantasten. De stoffen die vetten kunnen oplossen, irriteren op lange termijn bij blootstelling. Zelfs bij afzuiging komen de stoffen toch in het milieu terecht').

Zoals geadviseerd door de Commissie heeft de Bestendige Deputatie de in voormeld Ministerieel Besluit opgelegde voorwaarden nogmaals uitdrukkelijk opgelegd als bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden.

Aldus moet de spuitcabine voorzien zijn van een installatie voor de adsorptie van de solventen op actieve kool, of een gelijkwaardig systeem. Er moet maximaal gebruik worden gemaakt van verven op waterbasis, high solids lakken en low emission lakken. Tot slot moet op de uitlaat een geluidsdemper geplaatst en een bochtelement aangebracht worden.

Uit dit alles blijkt dat er objectief gezien geen onaanvaardbare geur- of geluidsoverlast kan zijn voor de woonomgeving. Verzoekers tonen in hun verzoekschrift geenszins aan dat dit hier wel het geval zou zijn. De loutere verwijzing naar een onderzoeksverslag van de dienst Leefmilieu van (de) stad Brugge volstaat zeker niet. Vooreerst is dit advies

voorbijgestreefd nu diezelfde stad Brugge in haar laatste milieuvergunningsbeslissing geen milieutechnische bezwaren meer ziet. Verder is de bewering dat geur- en geluidshinder nog steeds mogelijk zijn geen afdoende grond tot schorsing. Ingevolge de geldende wetgeving en rechtspraak moet er aannemelijk gemaakt worden dat de inrichting voor de woonomgeving onaanvaardbare geur- en geluidshinder teweegbrengt. In casu kunnen verzoekers dit helemaal niet aantonen.

De verwijzingen naar de door de Minister toegestane individuele afwijking zijn uiteraard irrelevant : indien verzoekers het met deze beslissing niet eens zijn hadden zij die beslissing toen meteen moeten aanvechten bij Uw Raad. Het gaat niet op dat verzoekers dit thans alsnog onrechtstreeks pogen aan te vechten.

Het College van Burgemeester en Schepenen beweert, daarin bijgetreden door verzoekers, dat de voorheen verleende vergunning voor een spuitcabine van 15 kW vervallen is. De Bestendige Deputatie is het daar uitdrukkelijk niet mee eens. In art. 2 Vlarem I wordt onder exploiteren immers ook begrepen het installeren van een inrichting. Verzoekers kunnen niet ontkennen dat er effectief een filterinstallatie geïnstalleerd werd binnen de voorgeschreven termijn.

Verzoekers tonen geenszins het tegendeel aan.

Bijgevolg dient nogmaals het precieze voorwerp van de thans bestreden beslissing beklemtoond te worden : het betreft zegge en schrijve één bijkomende hefbrug (om te komen tot 6 stuks) en een aanpassing van een reeds eerder vergunde verfspuitinrichting van 15 naar 19 kW. De in 1995 afgeleverde basis-milieuvergunning werd afgeleverd voor 20 jaar, zonder enig bezwaar en zonder dat hiertegen beroep werd ingesteld.

Het is weinig aannemelijk dat 1 bijkomende hefbrug en 4 bijkomende kW plots het leven van de woonomgeving ondraaglijk zouden maken.

De Bestendige Deputatie benadrukt tot slot dat de klachten enkel slaan op de verfspuitinrichting die in zijn totaliteit klasse 3 is.

In die omstandigheden kan er dus geen sprake zijn van moeilijk te herstellen ernstig nadeel";

2.2.3. Overwegende dat de tussenkomende partij stelt :

"De verzoekende partijen stellen op 'slechts enkele meters' van de verfspuitcabine te wonen en dat zij 'aan de lijve reeds hinder (mochten) ondervinden wegens lawaai en geur (...)' en dat het weinig waarschijnlijk is dat een nieuwe cabine zal worden geïnstalleerd. Zij wijzen erop dat 'door omwonenden' reeds klachten werden geuit. Zij bekritisieren de beslissing van de Vlaamse Minister dd. 11 juni 1998

waarbij een afwijking is toegestaan op de hoogte van de schouwpijp, waardoor de uitstoot thans lager zal komen. Weliswaar is er een filter van actief kool, maar volgens de verzoekende partijen is de geurhinder 'nog steeds mogelijk' bij verzadiging van de filters. De actieve kool zou trouwens niet alle solventen kunnen absorberen, waaruit zij besluiten :

- * dat geur- en lawaaihinder zelfs bij verantwoorde uitbating 'nog steeds mogelijk zijn';
- * en dat het mitsdien 'niet zeker' is dat de omgevingshinder tot een aanvaardbaar minimum kan worden herleid.

Ze besluiten daaruit dat die hinder ernstig zal zijn 'gezien een sterk verminderde kwaliteit van leven'. De hinder zou ook moeilijk herstelbaar zijn en zeker niet door een naderhand toegekende financiële vergoeding kunnen worden goedge maakt.

Dat betoog voldoet niet aan het bepaalde in art. 8.5° van het K.B. dd. 5 december 1991 en art. 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

1. Het is duidelijk dat de verzoekende partijen alvast hun MTHEN helemaal niet betrekken op de vergunning voor een zesde hefbrug. Daarover reppen zij met geen woord.
2. Hun nadeel schrijven zij dus uitsluitend toe aan de toegelaten uitbreiding van de verfspuitcabine met ... 4 k.W. wat, zoals reeds aangestipt, gelijk staat met het vermogen van drie huishoud-stofzuigers.
 - 2.1. Verzoekende partijen maken het onbegrijpelijke niet begrijpelijk, nl. dat die te verwaarlozen uitbreiding voor omgevingshinder zal zorgen, die op onaantvaardbare manier hun leefklimaat zal aantasten.
 - 2.2. Voor zover zij wellicht bezwaar hebben tegen de verfspuitcabine in haar geheel, dient eraan herinnerd te worden dat de cabine in beginsel met een geïnstalleerd vermogen van 15 k.W. vergund werd op 4 augustus 1995, administratieve beslissing die niet het voorwerp van de annulatievraag is. De hinder waarover de verzoekende partijen zich beklagen heeft in die mate niets te maken met de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit, dat enkel toelaat het vermogen met 4 k.W. uit te breiden. Men mag er niet aan voorbijgaan dat de aanvraag enkel een (kleine) uitbreiding van een lopende vergunning tot voorwerp heeft (R.v.St., nr. 77.042 dd. 19 november 1998, T.M.R.; 1999) en dat de inrichting zich bevindt in een reeds lang bestaand gesloten gebouw. Daarbij moet ook acht geslagen worden op de omstandigheid dat de inrichting, ondergebracht in het garagecomplex, helemaal niet

gelegen is in een woongebied met een 'bijzonder karakter', zoals een woonpark of een residentiële wijk (vgl. R.v.St., nr. 77.546 dd. 10 december 1998, T.M.R., 1998, 144).

3. Door overigens te gewagen van een louter 'mogelijke' hinder en dat het 'niet zeker' is dat de hinder tot een aanvaardbaar minimum kan worden herleid, blijven de verzoekende partijen uiterst vaag, zodat niet is voldaan aan het vereiste van voldoende nauwkeurige en concrete omschrijving -en bewijs !- van het aangevoerde nadeel, dat Uw Raad moet toelaten de passende appreciatie te maken, zonder in subjectivisme te vervallen. Uw Raad is geen feitenrechter, doch wettenrechter.
4. Voor zover de verzoekende partijen gewag maken van klachten van 'omwonenden' roepen zij geen eigen en persoonlijk nadeel in, terwijl zij anderzijds geen titularis zijn van de actio popularis.
5. De verzoekende partijen blijven ook uiterst vaag over de afstand die hun erven scheidt van de bekritiseerde hinderbron. Zij hebben het over 'slechts enkele meters', zonder nadere verduidelijking of concretisering.
Zo is het appartement van de eerste verzoekende partij gelegen aan de Kroonstraat, 68 m verwijderd van de plaats waar de verfspuitcabine is ondergebracht. Tussen beide erven ligt bovendien een grote open parking ! Het is niet aannemelijk dat die verzoeker enige hinder ondervindt, laat staan een hinder die de maat van de gewone ongemakken zou overschrijden.
De tweede verzoekende partij betreft een appartement boven de ingang van de garage, waarvan de achtergevel ook minstens 28 m verwijderd is van de litigieuze hinderbron (de in het bestreden besluit ter sprake gebrachte afstandsmaten slaan op andere burens, wiens belangen uiteraard niet te vereenzelvigen zijn met deze van de verzoekende partijen).
6. Uit wat in herinnering werd gebracht in de randnummers 6 t.e.m. 10 van het feitenrelaas blijkt dat de ingeroepen hinder, zoniet als onbestaande, dan toch als zeer gering moet worden beschouwd. Zelfs in de voor de tussenkomen partij nadelige beslissingen wordt er doorgaans op gewezen, hetzij dat er geen geurhinder is (randnummer 6) en dat er 'geen emissie naar buiten toe (is)' (randnummer 7), hetzij dat de geluidshinder zeer beperkt is en zelfs gemakkelijk kan herleid worden tot het niveau, voorgeschreven voor nieuwe inrichtingen (ofschoon het om de uitbreiding van een bestaande inrichting gaat), terwijl het omgevingslawaaï vrij hoog is, zelfs tot tussen de

42 en 48 dB(A), wegens het drukke verkeer (meting die dan nog op een zondagnamiddag gebeurde !). Zoals in herinnering gebracht in randnummer 10 van de feiten wordt in het bestreden besluit niet vaagweg verwezen naar de (algemeen) op te leggen milieuvoorwaarden, te begrijpen als een verwijzing naar het algemeen voorkomingsbeginsel. Er worden bovendien een aantal zeer specifieke voorwaarden opgelegd, die o.m. de nadelen moeten liquideren, gevolg aan de afwijking op de gemene schouwhoogte (vgl. R.v.St., nr. 77.545 dd. 10 december 1998, T.M.R., 1999, 123 met noot LAVRIJSEN).

De verzoekende partijen maken het niet waarschijnlijk dat naleving van al deze algemene en bijzondere voorwaarden toch nog een abnormale hinder zal nalaten, steeds in acht nemend dat dit alles door die vier k.W. zou moeten veroorzaakt worden !

Men mag, inderdaad, niet uit het oog verliezen dat een verfspuitcabine met een vermogen van minder dan 25 k.W. ... op zich niet eens vergunningsplichtig is, doch enkel meldingsplichtig ! Op de eventuele opmerking dat deze voorwaarden niet zouden geëerbiedigd worden werd door Uw Raad geantwoord dat het nadeel alsdan niet rechtstreeks het gevolg zou zijn van de tenuitvoerlegging van de bestreden vergunning, maar integendeel zou voortvloeien uit de miskenning van deze vergunning door de houder ervan, en dat in dergelijk geval de gewone rechter bevoegd zou zijn om aan de inbreuken een einde te stellen. (R.v.St., nr. 39.995, dd. 8 juli 1992 en nr. 60.351 dd. 21 juni 1996).

Uit meerdere arresten van Uw Raad blijkt dat de voorwaarden die door de overheid worden verbonden aan de afgifte van de vergunning en/of de voorkomingswerken die door de vergunningsaanvrager zijn of worden uitgevoerd in het kader van het algemeen voorkomingsbeginsel, niet zelden meebrengen dat geen MTHEN wordt onderkend.

Zo bleken in het kader van het administratief kort geding bijvoorbeeld geluidswerende maatregelen afdoende om het lawaai van koelinstallaties voor een buurtbewoner te reduceren. Moest de hinder voortkomend van een houtzagerij gerelativeerd worden gelet op meerdere condities opgelegd in de vergunning. Kon de stofhinder afkomstig van een breekwerf voor bouwafval voldoende beperkt worden door onder meer het regelmatig besproeien van het terrein en de installaties, bleken verscheidene voorwaarden zoals het verbod op avond-, ochtend- en zondagactiviteiten, en een verplicht te volgen toegangsroute afdoende om de hinder voortkomend van een transportbedrijf elk ernstig karakter te ontnemen, was de verplichting om

stofhinder bij het ledigen van een houtafval-container te voorkomen én de vaststelling dat deze inmiddels binnenin het bedrijf was geplaatst van aard om de hinder wegens de activiteiten van een houtverwerkend bedrijf in te perken, en kon een drukkerij normaliter geen ernstige hinder voor de buurt meer veroorzaken indien de reeks opgelegde milieuvoorwaarden, waaronder emissiegrenswaarden voor de uitstoot van schadelijke stoffen, werden nageleefd. (R.v.St., VAN LAERE, nr. 33.372, 9 november 1989; R.v.St., SCHULZ en COLINET, nr. 39.995, 8 juli 1992; R.v.St., PATERNOSTER en DE GRAEF, nr. 48.023, 16 juni 1994; R.v.St., St. MAERSCHALCK, nr. 51.111, 12 januari 1995; R.v.St., GOMES-MUELLER en VAN DAMME, nr. 60.343, 20 juni 1996; R.v.St. St. DE BRABANDERE, nr. 60.573, 27 juni 1996; R.v.St., STORMS, nr. 63.008, 7 november 1996). Het valt niet in te zien waarom het voor een derde-klas spuitcabine anders zou zijn";

2.3. Overwegende dat de desbetreffende schorsingsvoorwaarde niet is vervuld om de volgende redenen :

2.3.1. Het bestreden besluit vergunt slechts een nieuwe hefbrug en een uitbreiding van het vermogen van de verfspuitcabine van de betrokken bestaande garage.

In 1995 werd voor die inrichting nog een volledig nieuwe milieuvergunning voor het hernieuwen en uitbreiden ervan verleend en daartegen werd geen beroep ingesteld.

2.3.2. De verzoekende partijen wonen weliswaar in de onmiddellijke omgeving van de inrichting, doch niet, zoals ze stellen, op "enkele meters".

2.3.3. De ingeroepen nadelen moeten slechts tijdelijk, namelijk gedurende de afwikkeling van de annulatieprocedure, ondergaan worden.

2.3.4. Uit het bestreden besluit en de uiteenzettingen van de verwerende en de tussenkomende partij

blijkt dat diverse bijzondere voorwaarden werden opgelegd om de hinder zoveel mogelijk te beperken.

2.3.5. Uit het voorgaande dient besloten te worden dat niet is aangetoond dat de te verwachten hinder dermate groot is dat hij een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt;

2.4. Overwegende dat de vaststelling dat aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan, volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. DESCHEEMAERKER in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op vijftuizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vier november 1900 negenenegentig,
door :

de H. R. STEVENS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. WIJNANTS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

R. STEVENS.